

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีที¹

เสรีภาพ มิ่งไทยสงค²

ในปัจจุบัน อินเทอร์เน็ตมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินกิจกรรมของมนุษย์ในหลายด้าน โดยอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการสื่อสารขนาดใหญ่ที่ใช้สำหรับการรับหรือส่ง ข้อความ ภาพ เสียง และวิดีโอ จากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่อยู่ห่างออกไปได้โดยผ่านอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2548 ได้มีลักษณะการให้บริการรูปแบบใหม่ที่อาศัยอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการให้บริการการสื่อสาร การเผยแพร่เนื้อหา หรือ โปรแกรมประยุกต์อื่น ๆ แก่ผู้ใช้บริการซึ่งการให้บริการในลักษณะดังกล่าว เรียกโดยรวมว่า การให้บริการแบบโอทีที (Over-the-Top : OTT) ซึ่งหมายความว่า การให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสาร การเผยแพร่เนื้อหา หรือ โปรแกรมประยุกต์อื่น ๆ โดยอาศัยโครงข่ายอินเทอร์เน็ตในโครงข่ายใดก็ได้ (Open Internet) เพื่อส่งข้อมูลดังกล่าวให้แก่ผู้ใช้บริการ จากลักษณะของการให้บริการและการขยายตัวอย่างรวดเร็วของการให้บริการแบบโอทีทีทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้บริโภคในด้านต่าง ๆ การให้บริการแบบโอทีทียังส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการในกิจการที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการกระจายเสียง ผู้ประกอบการกิจการโทรทัศน์ หรือผู้ประกอบการโทรคมนาคม

สำหรับการกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ในประเทศไทย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 40 กำหนดให้คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ต่อมา เจตนารมณ์ดังกล่าวปรากฏอยู่ในมาตรา 47 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และยังคงปรากฏอยู่ในมาตรา 60 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 และเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีที โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คนพร จิตต์จรูญเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. พันธุ์เทพ วิทิตอนันต์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดีคง

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง (วิทยาเขตบางนา)

วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 ขึ้นใช้บังคับ โดยมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้มีคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ที่ใช้ในกิจการวิทยุคมนาคม วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคมให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ปราศจากการรบกวนซึ่งกันและกัน และทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เกิดการแข่งขันโดยเสรีเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้รับบริการที่มีคุณภาพ ถูกต้อง และเป็นธรรม อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ในการกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีทีในประเทศไทยตามกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยังคงมีประเด็นปัญหาข้อกฎหมายหลายประการ ซึ่งส่งผลกระทบต่อภารกิจกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีที ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับความหมายของการให้บริการแบบโอทีที เนื่องด้วย การกำหนดนิยามความหมายในกฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้เกิดความชัดเจน โดยกำหนดขอบเขตความหมายของคำว่ามีความหมายว่าอย่างไร หรือมีความหมายกว้างหรือแคบเพียงใด เพื่อให้ผู้ใช้กฎหมายหรือผู้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายฉบับนั้น ๆ สามารถทราบได้ว่ากฎหมายฉบับดังกล่าวต้องการให้คำที่ปรากฏมีความหมายว่าอย่างไร มีการขยายความหรือจำกัดความกว้างหรือแคบเพียงใด ทั้งนี้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายหรือการปฏิบัติตามข้อบังคับของกฎหมายสามารถกระทำได้โดยสอดคล้องต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ แต่เมื่อพิจารณาบทนิยามที่ปรากฏในพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 มาตรา 4 ซึ่งกำหนดนิยามความหมายของกิจการที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ โดยมีกิจการสำคัญที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแล คือ กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม จะเห็นได้ว่าการให้บริการแบบโอทีทีไม่ใช่กิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ กิจการวิทยุคมนาคม หรือกิจการโทรคมนาคมตามที่พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 มาตรา 4 กำหนดบทนิยามไว้ ทั้งไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายอื่นใดของประเทศไทยบัญญัตินิยามความหมายของการให้บริการแบบโอทีทีเอาไว้ ทำให้เกิดปัญหาว่าการให้บริการแบบโอทีทีหมายถึงการให้บริการในลักษณะใด และครอบคลุมถึงการให้บริการในรูปแบบใดบ้าง ทำให้การกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีทีในประเทศไทยไม่สอดคล้องต่อหลักความเสมอภาค หลักกฎหมายต้องมีความชัดเจนแน่นอน หลักสุจริต และหลักการห้ามใช้สิทธิโดยมิชอบ อีกทั้งยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ หรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เนื่องจาก การที่กฎหมายไม่มีบทบัญญัติกำหนดนิยาม

ความหมายของการให้บริการแบบโอทีทีเอาไว้ ข้อมทำให้คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ หรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องไม่สามารถทราบอย่างแน่ชัดว่าการให้บริการแบบโอทีทีที่หมายถึงการให้บริการในลักษณะใด จึงทำให้การใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการกำกับดูแล อาจไม่ครอบคลุมถึงการให้บริการโอทีทีในทุกรูปแบบ ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในการกำกับดูแล การให้บริการแบบโอทีทีไม่อาจสำเร็จลุล่วงตามเจตนารมณ์แห่งกฎหมายที่ให้อำนาจได้ นอกจากนี้ ปัญหา ดังกล่าวยังส่งผลกระทบต่อ การให้บริการของผู้ให้บริการอีกด้วย เนื่องจากทำให้ผู้ให้บริการไม่อาจทราบได้ว่า การให้บริการของตนเป็นการให้บริการแบบโอทีทีหรือไม่ และหากการให้บริการของผู้ให้บริการรายใดเป็นการ ให้บริการแบบโอทีทีที่ผู้ให้บริการรายดังกล่าวจะมีสิทธิหรือหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ เพียงใด ซึ่งอาจ ส่งผลให้ผู้ให้บริการรายดังกล่าวกระทำการอันฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือเสียสิทธิตามกฎหมายได้

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐในการกำกับดูแลการให้บริการ แบบโอทีที เนื่องจาก รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 60 กำหนดให้รัฐต้องรักษาไว้ ซึ่งคลื่นความถี่และสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียมอันเป็นสมบัติของชาติเพื่อใช้ให้เกิดประโยชน์ แก่ประเทศชาติและประชาชนการจัดให้มีการใช้ประโยชน์จากคลื่นความถี่ไม่ว่าจะใช้เพื่อส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และโทรคมนาคม หรือเพื่อประโยชน์อื่นใด ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชน ความ มั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะ รวมตลอดทั้งการให้ประชาชนมีส่วนร่วมได้ใช้ประโยชน์จากคลื่นความถี่ ประกอบกับพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุ โทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 มาตรา 27 กำหนดให้คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการ โทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดลักษณะและประเภทของกิจการ กระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมพิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการ กระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม เพื่อให้ผู้ให้บริการได้รับบริการที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ รวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นธรรมและกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการอนุญาต เงื่อนไข หรือค่าธรรมเนียม การอนุญาตดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการ โทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และ กำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 แล้ว จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจแก่คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติในการกำหนดลักษณะและประเภทของกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม หรือพิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม หรือออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการ

โทรทัศน และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ หรือปฏิบัติการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น แต่พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังไม่ได้บัญญัติให้อำนาจแก่คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ในการกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีทีซึ่งเป็นการประกอบกิจการที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการประกอบกิจการกระจายเสียง การประกอบกิจการโทรทัศน และการประกอบกิจการโทรคมนาคม ทำให้การกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีทีในประเทศไทยไม่สอดคล้องต่อทฤษฎีเกี่ยวกับการกำกับดูแลบริการสาธารณะ หลักเกณฑ์ขั้นพื้นฐานในการจัดทำบริการสาธารณะ หลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครอง หลักสัญญาทางปกครอง อีกทั้งยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน และกิจการโทรคมนาคม เนื่องจาก การให้บริการแบบโอทีทีมีข้อได้เปรียบอันไม่เป็นธรรมต่อกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน และกิจการโทรคมนาคมที่อยู่ในตลาดแข่งขันเดียวกัน นอกจากนี้ ยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนผู้ให้บริการโดยผู้ให้บริการแบบโอทีทีอาจเรียกเก็บค่าบริการจากผู้ให้บริการเกินความเป็นจริง หรือเผยแพร่เนื้อหาอันบิดเบือนต่อความเป็นจริง หรือผู้ให้บริการแบบโอทีทีอาจนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการที่ตนได้รับจากการให้บริการไปแสวงหาประโยชน์ ซึ่งการกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้ใช้บริการอีกด้วย

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีเนื่องด้วย การขอรับใบอนุญาตเป็นเครื่องมือประการหนึ่งของหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลที่จะใช้ในการควบคุม ตรวจสอบ และกำกับดูแลให้ผู้อยู่ภายใต้อำนาจปฏิบัติตามหน้าที่ เงื่อนไข และข้อบังคับที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น ในการกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีทีจึงควรมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีเอาไว้ เพื่อให้ผู้ให้บริการสามารถทราบถึงหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีอย่างชัดเจน และสามารถดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อให้ตนเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีโดยชอบด้วยกฎหมายได้ เมื่อพิจารณากฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีในปัจจุบัน พบว่ามีเพียงพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน พ.ศ. 2551 ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ประกอบกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน และกิจการโทรคมนาคมเอาไว้เท่านั้น ในปัจจุบันจึงยังไม่มีกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบ โอทีทีเอาไว้ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้นหรือพระราชบัญญัติอื่นแต่อย่างใด ทำให้การขอรับใบอนุญาตหรือการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีในประเทศไทยไม่สอดคล้องต่อหลักกฎหมายต้องมีความชัดเจนแน่นอน หลักความเสมอภาค หลักความรับผิดชอบของรัฐและเจ้าหน้าที่รัฐ อีกทั้งยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อหน่วยงานกำกับดูแล เนื่องจากการที่ไม่มีกฎหมายกำหนด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีเอาไว้ จึงทำให้คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐไม่อาจทราบได้ว่า หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีมีประการใดบ้าง และคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐมีหน้าที่ต้องดำเนินการอย่างไรในกรณีที่มีผู้ให้บริการมาติดต่อสอบถาม หรือดำเนินการเพื่อให้ผู้ให้บริการรายดังกล่าวเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีที นอกจากนี้ การที่ไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีทีเอาไว้ ทำให้ผู้ให้บริการบางรายอาจอาศัยช่องโหว่ของกฎหมายนี้ในการให้บริการแบบโอทีทีที่มีลักษณะเป็นการให้บริการที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายอีกด้วย

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษผู้ให้บริการแบบโอทีทีโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เนื่องด้วย มาตรการลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย กฎ หลักเกณฑ์ ข้อกำหนด หรือข้อบังคับใด ๆ เป็นเครื่องมือของฝ่ายปกครองในการบังคับหรือลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย กฎ หลักเกณฑ์ ข้อกำหนด หรือข้อบังคับใด ๆ ให้ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด มาตรการการลงโทษจึงเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งในการทำให้การกำกับดูแลบรรลุดำเนินการตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจ สำหรับการกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีทีนั้น เมื่อมีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบ โอทีทีแล้ว หากไม่มีการกำหนด มาตรการลงโทษผู้ฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ เงื่อนไข ข้อกำหนด หรือข้อบังคับแล้ว ย่อมทำให้หลักเกณฑ์ เงื่อนไข ข้อกำหนด หรือข้อบังคับที่รัฐหรือหน่วยงานของรัฐกำหนดไม่อาจใช้บังคับให้บรรลุดำเนินการตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจได้ เมื่อพิจารณากฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบัน พบว่ามีเพียงพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 ซึ่งกำหนดมาตรการการลงโทษผู้ประกอบกิจการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ หรือโทรคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาตเอาไว้ กฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบันจึงยังไม่มีบทบัญญัติกำหนดมาตรการลงโทษผู้ให้บริการแบบโอทีทีโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายเอาไว้ ทำให้การกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีทีไม่สอดคล้องหลักเกณฑ์ขั้นพื้นฐานในการจัดทำบริการสาธารณะ เนื่องจากฝ่ายปกครองย่อมไม่มีเครื่องมือที่จะใช้ในการบังคับให้ผู้อยู่ภายใต้อำนาจปฏิบัติตามกฎหมาย ทำให้การกำกับดูแลการจัดทำบริการสาธารณะของฝ่ายปกครองไม่สามารถบรรลุดำเนินการตามเจตนารมณ์ของกฎหมายได้

จากการศึกษาถึงสภาพปัญหาเกี่ยวกับการกำกับดูแลการให้บริการแบบ โอทีทีของประเทศไทย ในปัจจุบัน โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายของสหราชอาณาจักรและกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ ผู้ศึกษาขอเสนอแนวทางการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีทีเพื่อแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น โดยแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการ

ประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 โดยเพิ่มเติมบทนิยามของ “การให้บริการแบบโอทีที” และอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติในการกำกับดูแลการให้บริการแบบโอทีที และแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 โดยเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเข้าเป็นผู้ให้บริการแบบโอทีที และมาตรการลงโทษผู้ให้บริการแบบโอทีทีโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

เอกสารอ้างอิง

- ชาญชัย แสวงศักดิ์. คำอธิบายกฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2552.
- นันทวัฒน์ บรมานันท์. หลักกฎหมายปกครองเกี่ยวกับบริการสาธารณะ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2560.
- วรพจน์ วิสสุตพิชญ์. หลักพื้นฐานของกฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:ธรรมสาร, 2538.
- วรเจตน์ ภาคีรัตน์. กฎหมายปกครอง ภาควิชาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: นิติราษฎร์, 2554.
- สำนักงาน กสทช. สภาพการแข่งขันและแนวทางการกำกับดูแลกิจการ Over The Top : OTT. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ กสทช., 2558.